

O MILAGRE DE SANTA CRISTINA

Don Xosé tiña ó seu cargo tres parroquias. Uns festivos misaba en San Miguel, outros en Santa Cristina, pero sempre botaba a primeira en San Vicente onde era párroco en propiedade.

Aquil domingo non a había en San Miguel e o Xan, coa familia, foi a Santa Cristina. Os camiños da eirexa levaban xente aviada cas milliores roupas. Todos fan á Misa. Uns por devoción; outros por costume e, os mais, polo que dirán e pra non ser mal vistos do crego.

Na revolta de Camporredondo atopáronse coa Sara e a sua mái.

- Bos días, dixeron ambas e duas.

- Bos días. E o teu home, Gumersinda ?, preguntou a Maruxa.

- Estavos moi maliño. Onte atopouse pero que moi doente do estómago. Xa fai días que ~~saquira~~ non ten ganas de comer e sintese moi canso. As pernas non lle rixen.

- Terá a paletilla caída ?, aventurou o Sidro.

- Iso che creó eu.

- Non será cousa de coidado, verda ?, engadfu o Xan.

- Diolo faga, respondeu a muller do ~~Sidro~~ Grilo.

A Sara non daba unha verba. Xan notóulle que estaba moi cambada. Dende o día da festa non se falaran. A Marta véuselle ás mentes. Lembróuse das horas que tiña pasado coela á beira do Miño, ouvindo xuramentos de amor, tirando frechas que fan dar á honra da Sara. Agora, diante da filla do Grilo, sentíase ferido pola dúbida e avergoñado. Era presentimento ? A Marta teríao engadado ? Se fora así non lle perdoaría endexamáis a sua finxida virtude nen as coiteladas verbo do creto da Sara.

Perto da eirexa hai unha fontaña que sempre está chea a rebordar. Din que é un milagre da Santa. Xa se pode sacar oanta auga se queira ou xa se pode deixar intacta, que permanece no mesmo nivel e non ~~xunzase~~ se choca. E non corre pra nengures. E non se sabe de onde ven. Igoal dá que saquen valdes de auga ou non.

- Isto si que é ^{Sobrenatural} ~~miragre~~, dixo a Maruxa ó seu primo. E de seguro que non sabes p sucedido na malla do Severino o ano pasado.

- Non sei. Conta, que pasou ?

" Eramos mais de cincoenta na roga e foi que unha muxica saltou do motor á meda.

Faía un algo de aire e, nun santiamén, aquilo tornouse nunha fogueira: Un facho xigante, como di o señor Xosé María.

Berros de mulleres; uns homes que corrían por valdes de auga; outros que chegaban coas mantas pra apachucar o lume; pequenos que se botaban ó colo das mais chorando e, no que ninguén matinara, casu a Sara: Enochéu unha botella de auga na fonte da Santa e chimpóuna escontra da moda, que no intre paróu de arder. Foi un milagre!

- Un casual, mais ben, cortóu a rapaza.

- Os Santos válense das maus inocentes pra demostrar o seu gran poder, asegundóu a Maruxa.

O Xan, aproveitando que o barullo era grande por mor da xente que agardaba a chegada do oreiro, preguntóulle algo á Sara, recibindo por resposta un Si categórico e seco coma un seixo.

Somentes o Sidro se decatou da pregunta que lle fixo responder tan resolta. Si, ela era inocente.

Á chegada do oreiro, considerado ente superior pola humildá aldeana, todos se desfacían en sardos. El mesmo tanguéu a campá, tirando dunha cadea de ferro. A xente entróu na eirexa, axoellándose no chau de grandes lousas. Algúas levaban coiles unhas almofadillas pra pór ós xionllos. O Xan rubíu ^{a tribunia} ~~o Suso~~ co Suso. Alí estaban o Paco do Leiro e o Xesús de Barreiros coa baraxa na man.

- Pero vos a qué vides á Misa ?

- Non señas parvo ahí, contestóu o Barreiros. En saíndo xa o verás. Veñen as rapazas todas e, logo dempóis, hai que acompañalas á casa.

- Estamos agardando, dixo o Paco.

- I en algo temos que invertir o tempo, segufu o Suso, arreupado polos amigos cunha longa gargallada, afogada nos cánticos do pobo.

Ó rematar a función relixiosa, o oreiro requesóu uns responsos polos difuntos da Parroquia e a grea safu despaaciosamente do lugar sagro. No adro o Xan sumóuse á familia e mais a señora Gumersinda.

A Sara, con outras rapazas, fan diante. Tras delas os xugadores de tute. O Suso coa sua teima de tirarlles pedriñas. O Paco do Leiro petando cunha vara nas silveiras e nos penedos. O Xesús de Barreiros berraba:

